

1925 a že tedy žaloba podaná teprve 1. listopadu 1925, tedy po uplynutí šestinedělní propadné lhůty § 933 obč. zák. jest promeškána. Názor ten není správný. V tomto případě nejde o vadu dobytka, pro kterou podle § 933 obč. zák. stanovena jest kratší žalobní lhůta šesti neděl, totiž o takovou vadu v jakosti, za niž by žalovaný jako zcizitel volů ručil správou podle § 922 a násl. obč. zák., nýbrž pouze o vadu kvantitní, která, nedotýkajíc se vlastnosti prodaných volů, má vliv pouze na výpočet kupní ceny, jež byla ujednána podle váhy. Pro tento kvantitní nedostatek neplatí však kratší lhůta § 933 obč. zák. a soudem odvolacím zjištěný zvyk jest bez vlivu na lhůtu žalobní a může míti jenom význam v otázce důkazu o tomto nedostatku váhy. Zamítací důvod odvolacího soudu tedy neobstojí, avšak ku správnému objasnění a rozhodnutí náleželo též, by odvolací soud učinil zjištění o tom, zda vyměněné voli zaručenou váhu neměli nejen dne 3. října 1925, kdy byli váženi, nýbrž zda této váhy neměli ani dříve, zejména po svém zotavení po dopravě ze Slovenska.

Čís. 7521.

Rozhodl-li rozhodce, ač na něho bylo vzneseno pouze rozhodnutí o nároku, uplatňovaném ve sporu, neoprávněně též o útratách sporu, jest zrušiti pouze výrok o útratách. § 595 čís. 5 c. ř. s. vztahuje se pouze na nálezy, jimiž bylo zároveň rozhodnuto o právním nároku, na jehož řešení rozhodcem se strany neujednaly a kde rozhodčí výrok na něj se vztahující nelze podle povahy právního případu vyloučiti z nálezu, aniž by tím nebyla dotčena platnost nálezu samého.

Bezúčinnost rozhodčího výroku z důvodu, že smlouva o rozsudím pozbyla platnosti (§ 583 čís. 2 c. ř. s.), předpokládá, že tato neplatnost smlouvy byla již před vynesením rozhodčího nálezu vyslovena usnesením podle §§ 583, první odstavec, a 584 c. ř. s. V návrhu na soud, by bylo ve sporu na soudě pokračováno, nelze spatřovati projev, že smlouva o rozsudím má býti prohlášena za bezúčinnou.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1927, Rv I 714/27.)

Žalobu, by rozhodčí smlouva ze dne 30. května 1925 jakož i nález rozhodčího ze dne 25. června 1926 byly prohlášeny bezúčinnými, opíral žalobce ohledně smlouvy o to, že nebyla sepsána písemně podle předpisu § 577 c. ř. s., ohledně nálezu pak o to, že rozhodčí byl zaujat a že rozhodl neprávem též o útratách, ač podle smlouvy měl rozhodnouti pouze o nároku samém a nikoliv i o útratách, jež zůstaly vyhrazeny k rozhodnutí obchodnímu soudu. Procesní soud prvního stádu vyhověl žalobě potud, že prohlásil nález rozhodčího bezúčinným jen co do výroku o útratách, jinak žalobu zamítl. Odvolací soud k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Zcela správně po zákonu (§ 586 c. ř. s. a § 19 čís. 2 j. n.) posoudil a případně též odůvodnil procesní soud, že nemá důvodu bráti v pochybnost ne-

strannost rozhodce Rudolfa B-a. Proti tomu odvolatel usuzuje toliko na zaujatost rozhodcovu z toho, že urychleně a »patrně« v rozčilení vydal nález, obdržev dopis žalobcův, že ho nepovažuje za nestranného. Pouhou domněnkou nelze však vyvrátiti přesvědčení soudu založené na skutečnostech bezvadně zjištěných a procesnímu soudu známých. Nesprávným jest odvolateli dále právní názor procesního soudu, že lze rozhodčí nález částečně zrušiti, částečně však ponechat v platnosti. Podle § 595 čís. 5 c. ř. s. jest výrok rozhodcův bezúčinným, překročil-li rozhodce meze své působnosti. V tomto případě vznesly strany na rozhodce úkol, by rozhodl o nárocích uplatněných ve sporech Ck II a 151/26 a Ck II a 152/26, kdežto o útratách se dohodly strany na jiném způsobu řešení. Neměl tedy rozhodce rozhodovati o nákladech sporů. Rozhodnuv o nich přece, překročil potud meze své působnosti a procesní soud právem prohlásil bezúčinným jen tento jeho výrok a nikoli celý jeho nález, neboť v rozhodnutí o nároku rozhodce nepřekročil meze úkolu na něho vzneseného. Názor tento nepřičí se předpisům civilního řádu soudního o řízení rozhodčím, naopak § 597 c. ř. s. stanoví, že má býti k žalobě o bezúčinnost rozhodčího nálezu postupováno podle všeobecných předpisů civilního řádu soudního. Z povahy rozhodčího výroku, který podle své podstaty zastupuje rozsudek (§ 594 c. ř. s.) plyne, že jeho bezúčinnost může býti i pouze částečná.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalobce.

D ů v o d y:

Dovolání uplatňuje dovolací důvody podle § 503 čís. 2 a 4 c. ř. s. Prováděje dovolací důvod podle čís. 4 uplatňuje dovolatel znovu námitku, že rozhodčí nález měl býti zrušen v celém rozsahu, ježto se v § 595 čís. 5 c. ř. s. praví, že rozhodčí nález jest bezúčinným, když a nikoliv jen, pokud rozhodčí soud překročil meze svého úkolu. Námitka tato není oprávněna a k důvodům napadeného rozsudku by bylo jen dodat, že pro věc zůstává v prvé řadě rozhodno, zda rozhodce vynesl rozhodčí nález v právní věci, jež na něho oběma stranami smlouvou o rozsudím k rozhodnutí byla vznesena. Nepřekročil-li rozhodce právě při tomto rozhodování meze svého úkolu, může jeho nález zcela obstáti, i když při tomto nálezu překročil meze svého úkolu pouze tím, že rozhodl zároveň o útratách sporu, neboť tento rozhodcem nepovolaně vyneseny výrok o útratách, který s rozhodčím nálezem ve věci vyneseným souvisí jen jako výrok akcesorní, může býti od něho odloučen a o sobě zrušen, aniž by tím byla dotčena platnost nálezu vydaného ve věci. Zákon má tímto předpisem na mysli patrně pouze takové nálezy, jimiž bylo zároveň rozhodnuto o právním nároku, na jehož řešení rozhodcem se strany neujednaly, a kde rozhodčí výrok na něj se vztahující nelze podle povahy právního případu vyloučiti z nálezu, aniž by tím nebyla dotčena platnost nálezu samého. Pokud dovolatel dále uplatňuje, že nižší soudy vykládají nesprávně předpis § 583 čís. 2 c. ř. s., sluší uvést toto: Žaloba, označená jako »žaloba o neplatnost a neúčinnost rozsudku roz-

hodčího», domáhá se sice podle žalobní žádosti kromě zrušení výroku rozhodčího také výroku, že je rozhodčí smlouva mezi firmou Ladislav P. a firmou Ř. neplatná a neúčinná. Z vývodů žalobních uplatňovaných k opodstatnění žalobní žádosti plyne, že se žalobce domáhá zrušení rozhodčího výroku nejen z důvodů § 595 čís. 4 a 5 c. ř. s., nýbrž i proto, že rozhodce protahoval nepatříčně své rozhodnutí. V této příčině dopadají předpisy §§ 583 čís. 2 a 584 c. ř. s., podle nichž lze se domáhati zrušení smlouvy o rozsudím, protahuje-li rozhodce nepatříčně splnění svých závazků, které tím, že přijal jmenování, převzal, při čemž o návrhu na zrušení smlouvy rozhodne soud usnesením po předcházejícím ústním jednání. Chtěl-li se tedy žalobce domáhati bezúčinnosti rozhodčího výroku také proto, že smlouva o rozsudím pozbyla z důvodu § 583 čís. 2 c. ř. s. platnosti, předpokládalo by to, že tato neplatnost smlouvy byla již před vynesením rozhodčího výroku vyslovena usnesením soudu podle §§ 583 první odstavec a 584 c. ř. s. Uvádí-li dovolatel, že návrhem na pokračování řízení, jež dne 25. června 1926 na soud první stolice učinil, dosti zřetelně projevil, že smlouva o rozsudím má býti prohlášena za bezúčinnou, nelze mu přisvědčiti. Nemůže se tudíž žalobce již z tohoto formálního důvodu dovolávati ustanovení § 583 čís. 2 c. ř. s. a netřeba se proto zabývatí dalšími jeho vývody v této příčině.

Čís. 7522.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

»Najatými místnostmi« ve smyslu § 7 (1) zák. jsou všechny do užívání dané místnosti, v nichž jest provozována živnost, nechť jest právní poměr posuzovati jako nájem v užším slova smyslu nebo jako pacht.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1927, Rv I 1440/27.)

Výpověď z pachtu hostinské a výčepnické živnosti a z pachtovaných místností procesní soud první stolice k námitkám žalovaného zrušil, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nejvyšší soud vyslovil a podrobně odůvodnil v rozhodnutí sb. n. s. čís. 5579, že »najatými místnostmi« ve smyslu § 7 (1) zákona ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. rozumí se všechny do užívání dané místnosti, v nichž jest živnost provozována, nechť právní poměr dlužno podle § 1091 obč. zák. posuzovati jako nájem v užším slova smyslu nebo jako pacht. Tímto názorem řídili se nižší soudové při rozhodnutí této právní rozepře a není tudíž řízení odvolacího soudu vadné proto, že ani tento soud nepřipustil důkazy v odvolacím spise blíže uvedené, jimiž